

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

Quòd diligenter Dominus velit suis à vitio superbiæ cauere. Cap. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

abyssos. Esa. 57. Cor impij quasi mare feruens, quod quiescere non potest. Fumo etiam comparatur superbus: quia ad modum fumi quanto plus ascendit, tanto plus euanescit. Psal. Inimici vero Domini mox, ut honorificati fuerint, & exaltati, deficientes quemadmodum fumus deficit. Et sicut superbus fumus est in culpa, sic erit in pena. Esa. 65. Qui dicunt, Recede a me, non appropinques mihi, quia immundus es. Isti fumus erunt in furore meo, ignis ardens tota die. Spumæ etiam comparatur siue bullæ quæ est super aquam, quæ cito transit. Osee 12. Transire fecit Samariam regem suum, quasi spumam super faciem aquæ. Populus superbiae principi consentiens, quandoque est causa, ut cito princeps trahatur de vita ista. Corniculæ etiam comparatur superbus, quæ dicitur assumpsisse pennas aliarum avium, & inde superbisse: quibus ablatis, mansit turpis & nuda. Sic si a superbo aliena auferas, pulvis, & cinis remanebit. Comparatur etiam vesicæ veteri plenæ, quæ vesica ad nihilum redigitur, dum mortis aculeo vel agitudine pungitur. Comparatur etiam paleæ propter leuitatem, & inconstantiam. Et sicut non facit ad valorem fumi, vel spumæ, vel paleæ quæ superiores contendunt habere locum: sic non facit ad honorem superbi, quæ super alios vult esse, imò in hoc ostendit spumam vel paleam esse: quia si granum esset, in finem locum teneret. Aurum quod inter cetera metalla est pretiosius, in finem locum sua ponderositate contendit habere. Ad idem nos monet Dominus Luc. 14. Cum inuitatus fueris ad nuptias, recumbe in nouissimo loco.

Quod diligenter Dominus velit suis à vitio superbiæ cauere.

CAP. XII.

Ultimo potest valere ad detestationem superbiæ hoc, quod Dominus ita vult diligenter cauere seruis suis à vitio isto. Potius vult habere stultos seruietes ignobiles, infirmos contemptibiles, pauperes, peccatores, & etiam pauciores quam habeat eos superbos. Omnia ista ex verbis scripturæ quæ sequuntur possunt esse manifesta. 1. Cor. 1. Quæ stulta sunt mundi, elegit Deus, &c. Et super illud Io. 1. ubi loquitur de Nathanaële, dicit gl. quod Nathanaël, quia doctissimus erat, non est in apostolorum electus. Omnes enim apostoli de indoctis assumpti sunt, ut confundantur sapientes. & Aug. Nisi humiliter & fideliter præcederet piscator, non humiliter sequeretur orator. & 1. ad Cor. 1. Ignobilia & contemptibilia mundi elegit Deus, & ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret, ut non gloriaretur omnis caro in conspectu eius. Et super 2. Reg. dicit quædam glo. quæ mundus per fastum

Yy

elationis spernit, Deus per deuotionē humilitatis acquirit, & ad Cor. 1. Infima mundi eligit Deus, & c. Jac. 2. Nonne Deus elegit pauperes in hoc mundo: Greg. Nonnunquā Dñs quibus magna tribuit, quardā parua reprehensibilia relinquit, vt leuiter habent contra quod bellum gerat & deuictis magnis hostibus mentem nō erigant, quando eos adhuc aduerarij minimi fatigant. Sed quid mirum, quando illa superna regio in ciuibus suis ex parte dña pertulit, & ex parte fortiter stetit, vt electi angelorū spiritus, dum alios per superbiam cecidisse conspiceret, ipsi tanto robustius, quanto humiliter starent. Permisit etiam Deus Iudā, & Petrū mortaliter peccare, vt sic humiliarentur. Permisit etiam Iudam omnino peire, qui erat de ordine & numero Apostolorū, & societate Domini, vt nullus in quocūque ordine sit, inquit, superbiat. Et breuiter, omnes miserias quas viri sancti sustinent, ad hoc sunt, ne superbiant. Vnde ad Cor. 12. Ne magnitudo reuelationū extollat me, datus est mihi stimulus carnis meæ, angelus satana, qui me colaphizat. Greg. Dum vitia tentant nos, proficiētes in nobis virtutes humiliant. Aug. O venenum superbiat, non nisi veneno tentationis curandū. Et Greg. super Iob, Iebusāū Israēl tolerat, vt humana mens de se humilia sentiat, dum minima non superat, & tamen neque per omnia ista domatur superbia humani cordis. Vnde Berno. Mira feruitas cordis nostri, cuius elationem perfecte dimittat, cuius ceruicofos motus omnino domare, humilitatis tāta materia nō sufficit, quin adhuc superbiat terra, & cinis. ¶ Absque modo videtur Iobis persecutus fuisse superbiam, doctrina, scilicet & exēplo. Doctrina, cum cōsuluit Luc. 4. Recumbe in nouissimo loco. Non dixit in mediocri loco, sed in nouissimo. Et Mar. 18. Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli, non intrabitis in regnum cælorum. Et ibidem: Quicūque humiliauerit se sicut paruulus iste, hic maior est in regno cælorū. Exēplo etiam videtur persecutus esse superbiam sine modo in formatione hominis, cum quasi in eadem veste sociauit purpurā cum sacco, animam carni coniungendo, & ex brutali natura & anima quæ similis est angelicæ naturæ, hominem cōstituit dignissimam creaturam, imò limo terra copulauit, & iuxta verbum Eia. 50. calos induit tenebris, & posuit sacco operimentū eorum, quod constat esse factum specialiter contra superbiam. Item absque modo videtur superbiam persecutus fuisse, cum ad ipsam destruedam semetipsum exinanivit, formam serui accipiens, & cū pedes discipulorū lauit. Vnde Io. 13. dieit ei Petrus: Domi-

Domi

Domine, tu mihi lauas pedes: quasi dicat: Non lauabis mihi pedes in aeternum: quia nimia esset hæc humilitas, quæ præcipuè videtur extitisse in passione. Vnde passio eius excelsus vocatur. Luc. 9. Dicunt aliqui, q̄ nimis potest esse humilis homo, sed quantumcunque humiliauerit se, tamen humilior Christo nõ erit, cum ipse nouissimus virorum fuerit, Esa. 51.

De diuisione superbia, PARS III. quæ habet quadraginta capitula. De diuisione Superbiæ. Et de illa specie superbiæ, quando quis credit se bona sua habere à se.

CAP. I.

Postis his quæ pertinent ad detestationem superbiæ, consequens est, vt diuisiones ad idẽ vitium pertinẽtes ponamus, & prosequamur. ¶ Et notandum, q̄ superbiã primo diuiditur in superbiã interiorem & exteriorem. Interior autem diuiditur in superbiã intellectus & superbiã affectus. Superbiã intellectus quatuor habet species. Prima est, cum aliquis credit sua bona habere à se. Secunda est, cum aliquis credit à Deo sua bona habere, sed à suis meritis. Tertia, quãdo credit se habere quod non habet. Quarta, quãdo in opinione sua præfert se aliis. Vnde versus: Ex se pro meritis, falso, plus omnib⁹ inflãt. ¶ Prima specie laborabant Philosophi, qui dicebãt, Labia nostra à nobis sunt. De hac specie Iob, 11. Vir vanus erigitur in superbiã, & quasi pullũ onagri se liberum natũ putat. Superbus nihil credit se tenere ab aliquo. Videtur tamẽ q̄ nullus habeat hæc speciem superbiæ. Nullus enim est, qui nõ credat bona sua à Deo habere. Vnde Ber. super illud, Oleũ effusum nomẽ tuũ. Quis tam insanus erit, vt aliunde quã à Deo aliquid habere præsumat? Nemo sanè etiã infidelis videtur esse in hoc errore. Bern. Inexcusable est infidelis, si nõ diligat Deũ ex toto corde, tota anima, tota virtute. Nempe clamat intus ei innata iustitia: quia ex toto se diligere debet illum, cui se totum debere non ignorat. Ad quod dici potest, q̄ ideo dicitur superbus credere bona sua à se habere, quia facit ac si crederet. Simili modo loquendi dicitur de aliquo q̄ nõ credit Christũ filium Dei esse: cum nec terretur eius comminationibus, nec attrahitur promissionibus, nec præceptis obtemperat, nec consiliis acquiescit, vt dicit Bernar.

¶ *De sex quæ facit superbus, quasi credat bona sua à se habere, & non à Deo.*

Sex verò sunt quantũ ad hoc, quod dicitur superbus facere, quasi credat bona sua à se habere, & non à Deo. ¶ Primo, q̄ de bonis suis gloriatur in corde. Vnde Apostolus 1. ad Corint. 4. Quid habes quod nõ accepisti? ¶ Secũdo, q̄ de bonis suis iactat

Y y 2